

[J. V. Christensen.]

trykket „ikke over 5 pCt.“ forstaaes ude i den almindelige Befolkning som et 5 pCt.s Statslaan. Selvfølgelig vil den høje Regering gøre, hvad den kan, for at faa en lavere Rente, men hvor meget der kan naas i saa Henseende, har vi, saa vidt jeg kan se af Forhandlingerne i Folketinget, ikke faaet meget at vide om. Det minder mig derfor noget om det, vi stod overfor under Diskussionerne paa Vælgermøderne, hvor Regeringspartierne meget heftigt agiterede for Rentenedsættelse omtrent samtidig med, at Københavns Kommune udbød sit noksom bekendte $7\frac{1}{2}$ pCt.s Laan og derigennem ganske forrykkede hele Befolkningens Forestilling om, hvad Renten burde være. Jeg maa derfor — idet jeg senere vil tillade mig at stille Forslag om Udvalgsbehandling — paa Forhaand udtale, at jeg er meget kritisk indstillet overfor en Lovbestemmelse af denne Art i dette Øjeblik, en Lovbestemmelse, der handler om en Rentegrænse paa 5 pCt., samtidig med at vi har liggende et betydningsfuldt Lovforslag, efter hvilket Indlaansrenten nedsættes til 3 à $3\frac{1}{2}$ pCt. Det er, synes jeg, baade en Krænkelse af de smaa Spareres Interesser og en direkte Opfordring til Folk om at trække Penge ud af Sparekasserne, hvis Indlaansrente gaar ned, idet Staten trækker Penge til sig ved Løfte om en betydelig højere Rente. Dette vil jeg gerne bede den højtærede Undervisningsminister, som maaske ikke direkte har med disse Ting at gøre, men som jo har Ansvar for Lovforslaget, om at have sin Opmærksomhed henvendt paa. Vi maa, forekommer det mig, prøve paa, om vi ikke her i Tinget trods Enstemmigheden i Folketinget kan finde en til Øjeblikkets Situation mere svarende Tilkendegivelse af, hvor vi ønsker, at Renten skal ligge.

Der er altsaa visse Betæneligheder overfor Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg er ganske paa det rene med, at naar vi har gjort det første Skridt — og gjort det med Glæde — og efterhaanden er blevet enige om, at det hele kan gennemføres med den Fart, man nu er kommet ind paa, saa vil det være vanskeligt, maaske heller ikke rigtigt, at gøre noget Forsøg paa at ændre dette. Jeg skal dog ikke nægte, at jeg, som næsten daglig i Rigsdagstiden passerer Ny Vestergade-Hjørnet, føler det som noget ikke helt tiltalende, at vi i en fattig Tid, hvor vi maa ofre Millioner til Nybyggeri, nedriver netop i dette Øjeblik — vi vidste jo, det maatte komme en Gang — Ejendomme, som i enhver Henseende er første Klasses Ejendomme. Jeg vilde mene, at man i en

usikker Tid kunde være gaaet en Smule langsommere til Værks. Jeg tvivler heller ikke om, at den dygtige Arkitekt og vore Museumsmand kunde have klaret Sagen, selv om der var gaaet en lidt længere Tid.

Naar man ser dette i Sammenhæng med den Streghed, hvormed Staten af økonomiske Grunde gaar frem overfor andre Foretagender ude i Landet, som ikke er tilstrækkeligt eller maaske slet ikke rentable, men som dog kommer ikke ringe Dele af Befolkningen til Nytte, saa virker det overfor disse Dele af Befolkningen som noget af en Flothed, der knap nok kan forsvares. Naar jeg imidlertid efter Folketingets enstemmige Vedtagelse ikke vil gøre mig til Talsmand for at udskyde Sagen, er det, fordi jeg erkender, at der ved den foreslaaede Løsning hurtigere naas noget monumentalt og afsluttet paa den Plads, hvor Nationalmuseet efter sin historiske Oprindelse hører hjemme. Der naas endvidere det, at de etnografiske Samlinger faar en saadan Plads, at de paa en helt anden Maade end tidligere kommer til deres Ret. Disse Samlinger har en meget stor Værdi, ikke mindst maaske stor Publikumsværdi — det er noget, der i høj Grad vil optage Publikum, naar det bliver tilgængeligt, som det jo nu bliver. Her lægger jeg ganske overordentlig stor Vægt paa, at der gennem den nu foreslaaede Ordning netop opnaas et Resultat for de grønlandske og øvrige eskimoiske Samlingers Vedkommende. Saa vidt jeg paa Forhaand har kunne sætte mig ind i det, naas der her et virkelig enestaende Resultat, og jeg tillægger det ikke ringe Betydning, at den danske Rigsdag antagelig i Enstemmighed vil gennemføre netop dette nu — jeg skal ikke komme dybere ind paa en Begrundelse deraf.

Et Par Tal, som jeg skylder Museets Ledelse en Tak for, viser, hvilken overordentlig stor Udvidelse der finder Sted paa dette Omraade. I det gamle Nationalmuseum raadede Grønland over 215 m² Gulvflade, medens Grønland i den nye Bygning faar 318 m² Gulvflade. Dette er en betydelig og anerkendelsesværdig Udvidelse, og i øvrigt den Udvidelse af alt dette udenfor det oprindelige Omraade, som jeg anser for den mest værdifulde. Men endnu mere omfattende og et Vidnesbyrd om, hvorledes dansk Forskning særlig ved Dr. Knud Rasmussen har inddraget hele den fjerne og fremmedartede Eskimo-Verden under sit Forskningsomraade, er Udvidelsen af Pladsen for de øvrige Eskimo-Samlinger. Her staar vi overfor noget ganske enestaaende, i Virkeligheden kun mulig gjort ved den Ud-